

Digitaliseret af / Digitised by

DET KONGELIGE BIBLIOTEK
THE ROYAL LIBRARY

København / Copenhagen

Titel: SF om EF : 16 : Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet

Ophav:

Ressourcetype:

Ressourcetype:

Oprindelsesdato: 1972

Emne:Partiprogram, partiprogrammer, program

Opstilling: DA-småtryk. Politik 8

Relateret:

Relateret:

Copyright: Billedet er muligvis beskyttet af loven om ophavsret

[SF om EF : 16 : Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet](#) 3

[SF om EF : 16 : Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet](#) 4

[SF om EF : 16 : Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet](#) 5

[SF om EF : 16 : Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet](#) 6

DET KGL. BIBLIOTEK
KØBENHAVN

Følgeblad til minavisen nr. 437

16

»SF om EF» er en serie foldere med dokumentarisk materiale om konsekvenserne af en eventuel dansk tilslutning til fællesmarkedet. Serien, der påbegyndtes i slutningen af december 1971, udkommer 1-2 gange ugentlig frem til folkeafstemningen. Serien er et led i Socialistisk Folkeoplysningsforbunds studiekredsmateriale.

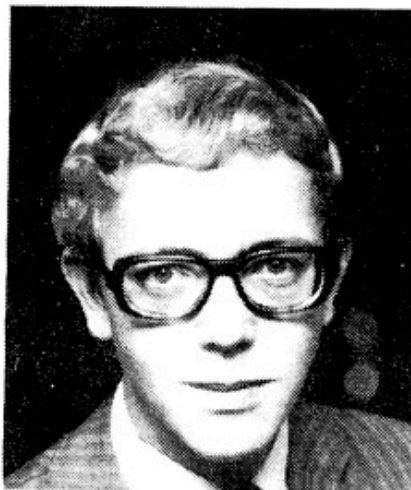
I denne artikel sammenholdes nogle af de danske EF-tilhængeres påstande om, at vi kan opretholde en selvstændig dansk udenrigs-, forsvars- og sikkerhedspolitisk stillingtagen, med de barske realiteter, udtrykt af en række ledende EF-politikere. Det vil ses: der er ikke meget at spille om.

Udenrigs- og forsvarspolitisk samarbejde i fællesmarkedet

Fællesmarkedets landene tilstræber 'en sammenslutning mellem de europæiske folk, som uden ophør gøres stadig snævrere' som det hedder i Rom-traktatens præambel (hensigtserklæring). En sådan politisk integration indebærer uundgåeligt etableringen af et stadig mere omfattende samarbejde om udenrigs- og sikkerhedspolitik, herunder forsvarspolitik.

Heri er intet nyt eller fordækt. De 6 lande, der i 1957 dannede fællesmarkedet, forsøgte allerede da Europarådet i 1949 blev oprettet at udstyre dette med overstatslige beføjelser, men uden held. I 1952 undertegnede de samme 6 lande en traktat om *Det europæiske Forsvarsfællesskab*, den såkaldte Europahær, ligesom man planlagde en politisk overbygning, *Det europæiske politiske Fællesskab (EPC)*. I 1954 strandede planer-

Af ANDERS UHRSKOV

ne imidlertid, da den franske nationalforsamling med et lille flertal nægtede at ratificere traktaten. På den baggrund måtte man i 1957 'nojes' med at træffe beslutning om fællesmarkedet.

I de Gaulle's magtperiode 1958-69 sker der ingen fremskridt i retning af øget udenrigspolitisk integration. I april 1969 træder de Gaulle tilbage som Frankrigs præsident, og i december '69 opnås der på fællesmarkedslandenes stats- og udenrigsministermøde (Haag-konferencen) enighed om at præcisere de politiske målsætninger. I overensstemmelse afgav udenrigsministrene 20. juli 1970 en rapport, Davignon-rapporten, som senere er godkendt af såvel de 6 EF-lande som de 4 ansøgerlande.

Davignon-rapporten

(Nedenstående citater er hentet fra Markedssekretariatets pjece nr. 5 'Udenrigspolitisk samarbejde', hvor Davignon-rapporten er aftrykt).

Første del punkt 2, hvor der fra Haag-konferencen citeres: '*...de udtrykte endelig deres beslutning om at bane vejen for et forenet Europa...*'

Fra punkt 8: '*... at iværksættelsen af den fælles politik, der allerede forfølges, eller som er ved at blive udformet, kræver en tilsvarende udvikling på det egentlige politiske område med henblik på at føre det tidspunkt nærmere, da Europa kan udtrykke sig med een stemme. I overensstemmelse hermed er det vigtigt, at opbygningen af Europa gennemføres i hinanden følgende etaper, og at den mest velegnede metode og de mest velegnede instrumenter med henblik på at tillade fælles politisk handling gradvis udvikles.*'

Fra anden del punkt 1: '*... Formålet med dette samarbejde er... at styrke deres solidaritet gennem en harmonisering af deres synspunkter, afstemning af deres holdning, og hvor dette forekommer ønskeligt og muligt fælles handling.*'

Fra punkt 2: '*... udenrigsministrene skal mødes mindst hver 6. måned.*'

Fra punkt 4: '*... Regeringerne skal konsultere hinanden om alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål.*'

Til dette sidste punkt yderligere to citater fra ovennævnte pjece: Den danske regerings kommentar af 30.9.70: '*Som emne for konsultationer er i rapporten angivet "alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål". Den danske regering går dog ud fra, at meningsudvekslinger om militærpolitiske spørgsmål skal finde sted i Nato...*' Og De 6' svar af 28.10.

'*For så vidt angår konsultationsemnerne, kan der henvises til, at regeringerne i overensstemmelse med rapporten skal "konsultere hinanden om alle vigtige udenrigspolitiske spørgsmål". Dermed vil intet emne inden for dette område på forhånd være udelukket.*'

Det socialdemokratiske årsmøde

(Citaterne fra årsmødet, Nørsgaard og Moro er fra pjecen 'Socialdemokratiet og EF — Information fra socialdemokraterne').

I Socialdemokratiets årsmødeudtalelse fra august 1971 hedder det: '*Sikkerhedspolitikken hører efter Socialdemokratiets opfattelse ikke hjemme i Et*

Udenrigsøkonomiminister Ivar Nørsgaard udtaler i Bruxelles den 9.11.71 om det udenrigspolitiske samarbejde: '*Den danske regering betragter det som afgørende, at det samarbejde om udenrigspolitiske spørgsmål, som måtte udvikle sig mellem stater, der har et nært samarbejde på andre områder, behandles uden for de institutioner, som er skabt med henblik på det i traktaterne forudsatte økonomiske samarbejde. Min regering er derfor enig i den procedure, der er vedtaget for de udenrigspolitiske konsultationer, og ønsker dem fortsat efter disse retningslinjer.*'

På det sikkerhedspolitiske område er det som bekendt Danmarks politik, at vor deltagelse i samarbejdet vil ske i Nato'.

Formanden for EF-ministerrådet,

udenrigsminister Moro svarer på ministerrådets vegne samme dag Nørgaard: *'Fællesskabet er af den mening, at man ikke på nuværende tidspunkt kan fastslå, inden for hvilken institutionel ramme det politiske samarbejde vil udvikle sig, men det har altid været forståelsen, at der bestod et gensidighedsforhold mellem tilhørsforholdet til De europæiske Fællesskaber og deltagelsen i de aktiviteter, der går ud på at muliggøre virkeliggørelsen af fremskridt med hensyn til den politiske enhed. Heraf følger, at fællesskabsaktiviteten udgør et hele, der ikke kan opdeles...'*

Kun fremtidsmusik?

Det er fra EF-tilhængerne fremhævet, 1) at det udenrigspolitiske samarbejde hører en mere eller mindre fjern fremtid til, og 2) at Danmark til den tid som medlem vil have medindflydelse og vetoret over for udviklingen.

Men dette er de grundlæggende principper for dansk tilslutning til EF (fra Redegørelsen for forhandlingsresultatet side 3, Markedssekretariatet):

'Ved forhandlingernes start den 30. 6. 1970 erklærede den danske regering ligesom de 3 øvrige ansøgerlande, at man accepterede de af EF opstillede 3 hovedbestingelser for forhandlingerne:

1) at ansøgerlandene godkender de tre europæiske traktater og de senere truffne beslutninger,

2) at de accepterer planerne for EFs videre udvikling, samt

3) at de accepterer fællesskabstraktaternes politiske mål...'

Udenrigsminister Moro henviser udtrykkeligt til disse tre hovedbetingelser i sit svar til Nørgaard 9.11.1971: *'Fællesskabet føler sig overbevist om, at den danske regerings økonomiminister ikke har villet hidføre begrænsninger eller ændringer i dette grundlag... og at muligheden for at kunne regne med alle (medlemslande som kandidatlande) når det gælder den stadige udvikling af den fælles politik og for fremskridt i det politiske arbejde (uanset hvilken form det*

til sin tid vil antage) er afgørende for et positivt resultat af den europæiske opgave, som Fællesskabet forbliver ubrydelig trofast overfor'.

Hvad siger udenlandske statsmænd om den fælles udenrigspolitik?

Den britiske premierminister Edward Heath i Zürich den 17.9.1971: *'Jeg ser ingen grund til, at et udvidet fællesskab ikke bør udarbejde en fælles vesteuropæisk politik og afgøre i fællesskab de midler, som skal anvendes for at realisere den politik... Det forekommer mig uundgåeligt, at fremskridt hen imod en fælles udenrigspolitik vil blive ledsaget af et voksende samarbejde vedrørende forsvaret'*.

Den vesttyske forbundskansler Willy Brandt i tv-interview 7.2.1972: På et spørgsmål, om en fælles forsvarspolitik, efterfulgt af en europæisk forening, kunne resultere i muligheden af EF-soldater i 1980'erne, sagde Brandt: *'Det er absolut muligt, men sandsynligvis kun hvis der finder en forening sted af staterne, for vi ønsker ikke et Europa, der ophæver de nationale identiteter. Men min præmis er, at et Vesteuropa som går sammen politisk — ikke kun økonomisk — nødvendigvis må overtage mere, afgørende mere, ansvar for forsvarspolitikken. Dette betyder ikke at vi skal forlade den atlantiske alliances ide, men inden for den atlantiske alliance skal Europa givetvis gøre væsentligt mere for sin egen sikkerhed på fællesbasis'*.

Af forbundskansler Brandts udtalelser til pressen 8.2.72: *'...mit svar (gengivet ovenfor) gik ud på, at når det politiske samarbejde mellem EF-staterne udvikler sig og har nået et bestemt trin, så er den logiske følge, at disse stater også på forsvarsområdet rykker snævrere sammen'*.

På et spørgsmål om atombevæbning svarede Brandt, efter en henvisning til USAs atompotential: *'... at der i løbet af den kommende udvikling sikkert rejser sig spørgsmålet om hvilken yderligere rolle Englands og Frankrigs — ganske vist begrænsede — atompotential vil*

komme til at spille, hvad angår den europæiske andel af forsvaret'.

På spørgsmålet, om ikke Danmark og Norge under alle omstændigheder ville modsætte sig drøftelser af forsvarsspørgsmål inden for EF, svarede Brandt: 'Jeg anser denne formodning for overdreven, på trods af udtalelser fremsat af ledende politikere i begge de to stater. Begge de to regeringer er nemlig, som de øvrige, tilhængere af, at man ud over de vigtigste økonomiske spørgsmål, som ordnes i EF, tillige taler om udenrigspolitik i et samarbejde på regeringsplan. Nu er der for det første ingen idiotsikker grænse mellem økonomi og politik, og da slet ikke mellem politik og forsvar. Dvs. at man ikke kan tale om udenrigspolitiske spørgsmål og forsøge at harmonisere synspunkterne på disse områder uden også at drage forsvarspolitiske aspekter ind i diskussionen'.

Nato's generalsekretær Joseph Luns i Bruxelles den 19.2.1972: 'Udvidelsen af Europafællesskabet vil få vidtrækkende konsekvenser for den atlantiske alliance. Selv om den i dag formelt er defineret i økonomiske vendinger, vil den klart have stor politisk betydning i forholdet til den strategiske balance mellem Vesten og den sovjetiske verden.... Det er en kendsgerning, at politiske rådslagninger mellem De seks er blevet en vigtig faktor i EF-forholdet og efter alt

at dømme vil fortsætte og vil udvides, når De seks bliver til De ti. Disse samtaler dækker og vil fortsat dække områder som udenrigspolitik og international sikkerhed. Denne udvikling hilser vi alle velkommen' (Berlingske Tidende 20.2.1972).

OVENSTAENDE dokumentariske udpluk skulle tjene til at vise, at EF-tilhængerne herhjemme har uret, når de vil opstille en 'idiotsikker' grænse mellem økonomi og politik, herunder forsvar og udenrigspolitik. Disse områder VIL selvfølgelig blive inddraget i takt med integrationen i øvrigt. Denne udvikling vil sandsynligvis komme i gang SENEST når de amerikanske tropper i Vesttyskland reduceres eller trækkes helt tilbage. De vil næsten givet blive erstattet med en øget europæisk forsvarsindsats, hvor Forbundsrepublikken vil komme til at yde et afgørende bidrag. Vesttyskland er den økonomisk dominerende magt i EF, og det er vesttyske områder der vil blive 'blotlagt'.

Som medlem af EF vil Danmark naturligt nok komme til at tage del i denne oprustning og 'europæisering' af Nato. Uden for EF vil Danmark stå friere i vurderingen af, hvilke danske interesser der er forbundet med en sådan udvikling.

Anders Uhrskov

Red.: Socialistisk Folkeoplysningsforbund, Folketinget, 1218 København K, tlf. (01) 12 23 05, hos hvem serien eller dens enkelte numre kan rekvireres. Serien udsendes løbende som tillæg til SF-dagbladet *minavisen*, således at abonnement på denne sikrer automatisk tilsendelse. Abonnement på *minavisen* koster for en måned 12,50 kr., for et kvartal 36 kr. og for et helt år 120.—. (01) 55 70 11.

For oplysninger om ophavsret og brugerrettigheder, se venligst www.kb.dk

For information on copyright and user rights, please consult www.kb.dk